

Наш сивочолий ветеран

*Вічний вогонь палає,
Дзвонить у долі століть.*

*Вічний вогонь палає:
Щастя живих бережить!*

*Вічний вогонь клеочє:
Люди, не треба війни,
Щоб не вмирали дочки,
сестри, батьки і сини.*

Щороку в травні ми відзначаємо День Перемоги. Дорогою ціною заплатив український народ за участь у найстрашнішій за всю світову історію війні 1941-1945 рр. Не щезне в пам'яті людській, не йде в забуття великий подвиг і велика трагедія нашого народу — його битва, його перемога над фашистами. Можна по-різному ставитися до Великої Вітчизняної війни, по-різному її називати, але хіба можна забути тих, хто віддав своє життя для щастя інших. Нелегке наше сьогодення не може применшити радості приходу весни, а разом з нею і Дня Перемоги. Цей день залишиться для нас завжди осяяний сонцем Перемоги. Його наближували, як могли, люди, котрим було дуже нелегко в ті воєнні літа і яким найважче сьогодні. У довічному боргу наше покоління і перед тими ветеранами війни, кому пощастило пройти через чорнило битв і дожити до світлого Дня Перемоги. Все менше їх залишається в життєвому строю. Даються знаки й опалена війною молодість, сирі окопи і бліндажі, голод і холод, хвороби і рани. Їхні груди вкриті медалями, на скронях — сивина. Але вони пам'ятають ті страшні часи, хоч часто їм і не хочеться про них згадувати.

... ветерана.
правлено на фронт на терито- М

9 травня ми святкуватимемо сімдесяту річницю Великої Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками. Цього дня ми схилиємо голови перед пам'яттю загиблих воїнів-визволителів та вклоняємося живим учасникам тих героїчних подій. Про такого воїна-визволителя Івана Кириловича Примака я хочу розповісти. Він гордість нашого села Масевичі.

Ми кожного року проводили зустрічі з ветераном у школі, біля обеліска Слави, де написані прізвища 25 жителів нашого села, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни. Тепер наш сивочолий ветеран має слабке здоров'я. Бібліотекар разом з учнями шостого класу привітали Івана Кириловича з 90-літтям і побажали йому міцного здоров'я. До ветерана було багато запитань від дітей, на які він відповідав, згадуючи події війни. Навіть попросили потримати медалі у власних руках. Сучасне покоління мало знає про війну 1941-1945 рр. Іван Кирилович розповів про те, що довелося зазнати багато випробовувань, нелегке дитинство, буремні воєнні роки, складність післявоєнного життя.

⇒ 6 стор.

**70-й річниця Перемоги нашої
гітлерівським фашизмом**

Вітчизняній війні присвячуємо

Наш сивочолий ветеран

(Закінчення. Поч. на 1-ій стор.).

З дитячих років пізнав важку селянську працю. Допомагав батьку, який у той час працював лісником. Навесні 1940 р. сім'ю Примаків виселили в м. Архангельськ. Там працював разом з батьком на лісопильнях до початку війни.

У 1941 р. Івану Кириловичу видали паспорт і мобілізували в армію у спеціальний 105-ий саперний батальйон, який

складався із саперів-переселенців із заходу. Батальйон займався фортифікаційними роботами, укріплював морське узбережжя.

Адже в той час часто німецька авіація бомбардувала Архангельськ, очікувалися напади із моря. Через деякий час сім'я Примаків разом із іншими переселенцями отримала дозвіл на переселення в Полтавську область. Незабаром молодого бійця Івана Примака було направлено на фронт на терито-

рію Польщі. У складі Третього Білоруського фронту, який визволяв Східну Прусію, потрапив Іван Кирилович на передову. Йшли жорстокі бої у напрямку Кенігсберга. У боях під містечком Гегенау у березні 1945 р. він був поранений і потрапив у госпіталь. Та довго відлежуватися не вдалося, ледь рана зажила — знову на фронт. Однак, через місяць отримав ще одне поранення — у руку.

День перемоги Іван Примак зустрів у госпіталі у пруському місті Істербург. Разом з усіма радів перемозі над не-нависним ворогом, відчував і свою причетність до цієї події, сумував за друзями, які не дожили до цього щасливого дня.

У госпіталі він перебував до осені 1945 р., погано заживала рана. З осені він був направлений на навчальний полігон міста Бобруйська і прослужив там ще два роки. Після демобілізації повернувся в рідне село. Тут проживала його сім'я, яка теж повернулася в рідне с. Масевичі. приступив до праці секретарем сільської ради, потім перейшов працювати у Рокитнівський лісгосп, а 1955 р. пішов у місцевий колгосп у будівельну бригаду, звідти — на заслужений відпочинок.

Ми, учні місцевої школи, вчителі, жителі нашої громади шануємо і поважаємо свого сивочолого ветерана. І в переддень сімдесятої річниці бажаємо довго прожити в мирі і спокої, радіти своїм дітям, онукам і правнукам. Ми гордимось тим, що живемо поруч з ветераном. Хочеться зібрати всі квіти землі і покласти їх до ніг ветерана.

Марія МАРТЕНЮК.